

Sygn. akt: I C 681/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko W. R. (1)

o zapłatę

- zasądza od pozwanej W. R. (1) na rzecz powoda (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 236,97 zł (dwieście trzydzieści sześć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,
- nie obciąża pozwanej W. R. (1) kosztami procesu.

Sygn. akt I C 681/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko W. B.-R. pozew o zapłatę kwoty 236,97 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej w dniu 6 maja 2012 roku. Na mocy wskazanej umowy i w związku ze świadczeniem usług przez powoda wystawił on na rzecz pozwanej faktury VAT za okres od dnia 28 kwietnia 2016 roku do dnia 23 sierpnia 2016 roku. Na łączną kwotę 226,50 zł. Z uwagi na niespłacanie zadłużenia, powód wypowiedział przedmiotową umowę w dniu 30 stycznia 2017 roku. Powód podkreślił, iż podejmował próby polubownego załatwienia sprawy z pozwaną, jednak pozwana zadłużenia nie spłaciła. Na dochodzoną pozewem kwotę składają się: kwota 226,50 zł. tytułem niezapłaconych faktur VAT, kwota 10,47 zł. tytułem sumy skapitalizowanych odsetek ustawowych wyliczonych od dnia od dnia następnego po dniu wymagalności poszczególnych faktur do dnia wytoczenia powództwa.

W dniu 26 kwietnia 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał w sprawie VI Nc-e (...) nakaz zapłaty w którym nakazał W. B. R. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi kwotę 236,97 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, a nadto zasądził kwotę 90,30 tytułem zwrotu kosztów procesu.

W dniu 22 maja 2017 roku W. R. (2) wniosła skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 26 kwietnia 2017 roku. Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana W. R. (1), prawidłowo wezwana i pouczone o skutkach niestawiennictwa, stawiała się na termin rozprawy w dniu 18 grudnia 2017 roku i złożyła w niniejszej sprawie wyjaśnienia w których wskazała, iż zawarła z powodem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, którą wypowiedziała pisemnie ale nie posiada żadnego dowodu na tę okoliczność, ponieważ wypowiedzenie przesłała priorytetem bez zwrotnego potwierdzenia odbioru. Pozwana nie potrafiła powiedzieć czy powód świadczył jej przez okres od kwietnia 2017 roku do sierpnia 2017 roku usługi telekomunikacyjne, ponieważ pozwana odłączyła z sieci aparaty telefoniczne, a korespondencję kierowaną przez powoda wyrzucała nie otworzywszy jej, ponieważ była przekonana, iż nie łączy ją z powodem żaden węzeł obligacyjny. Pozwana oświadczyła, że przed Sądem Rejonowym w Człuchowie toczyła się sprawa w której zasądzono na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. roszczenie z faktur VAT wcześniejszych od tych objętych przedmiotowym pozwem.

Pozwana zeznała, iż chorowała na schorzenie o podłożu psychicznym, rozpoznano u niej chorobę afektywną dwubiegunową. Ponadto stwierdziła, iż ma wiele zobowiązań, które łącznie wynoszą około 100.000,00 zł. Pozwana ma również zajęcia komornicze. Utrzymuje się zasiłku z ZUS.

W dniu 18 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok, w którym powództwo uwzględnił w całości oraz postanowił nie obciążać pozwanej kosztami procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 maja 2012 roku (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną W. R. (1) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przedmiotem umowy było świadczenie usług telekomunikacyjnych w taryfie (...) przez okres 28 miesięcy. Zgodnie z § 13 przedmiotowej umowy ulega ona automatycznemu przekształceniu w umowę zawartą na czas nieoznaczony chyba, że 30 dni przed upływem okresu na jaki była ona zawarta wpłynie do (...) S.A. pisemne oświadczenie abonenta o rezygnacji z przedłużenia umowy. Pozwana takiego oświadczenia nie złożyła w terminie określonym w umowie w związku z powyższym umowa została przekształcona w umowę zawartą na czas oznaczony.

Za świadczenie usług telekomunikacyjnych w związku z zawartą umową (...) S.A. z siedzibą w W. wystawiła pozwanej następujące faktury: fakturę nr FW_ (...) z dnia 14 kwietnia 2016 roku na kwotę 45,30 zł, której termin płatności upływał z dniem 28 kwietnia 2016 r. fakturę nr FW_ (...) z dnia 13 maja 2016 roku na kwotę 45,30 zł, której termin płatności upływał z dniem 27 maja 2016 r.; fakturę nr FW_ (...) z dnia 14 czerwca 2016 roku na kwotę 45,30 zł, której termin płatności upływał z dniem 28 czerwca 2016 r.; fakturę nr FW_ (...) z dnia 11 lipca 2016 roku na kwotę 45,30 zł, której termin płatności upływał z dniem 25 lipca 2016 r.; fakturę nr FW_ (...) z dnia 9 sierpnia 2016 roku na kwotę 45,30 zł, której termin płatności upływał z dniem 23 sierpnia 2016 r.

Do chwili obecnej pozwana W. R. (1) nie uiściła należności wynikających z powyższych faktur, w związku z czym powód w dniu 31 sierpnia 2016 roku ostatecznie wezwał pozwaną do dobrowolnego uregulowania należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania do zapłaty kwoty 229,37 zł.

/okoliczności bezsporne, nadto dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 18-19, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych, k. 20-23, faktury VAT, k.25-29 wezwanie do zapłaty z dnia 31/08/2016 r., k. 30/

W dniu 30 stycznia 2017 roku powód przesłał pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...) nr (...) dotyczącą nr (...) z dniem 2 lutego 2017 roku.

/dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych z dnia 30 stycznia 2017 roku; k. 24/

W dniu 22 lutego 2017 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. złożył przeciwko pozwanej W. B. R. pozew o zapłatę do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie.

W dniu 26 kwietnia 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał w sprawie VI Nc-e (...) nakaz zapłaty w którym nakazał W. B. R. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi kwotę 236,97 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, a nadto zasądził kwotę 90,30 tytułem zwrotu kosztów procesu.

W dniu 22 maja 2017 roku W. R. (2) wniosła skuteczny sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 26 kwietnia 2017 roku. Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

/okoliczności bezsporne, akta VI Nc-e (...)/

Pozwana W. R. (1), prawidłowo wezwana i pouczonej o skutkach niestawiennictwa, stawiała się na termin rozprawy w dniu 18 grudnia 2017 roku i złożyła w niniejszej sprawie wyjaśnienia w których wskazała, iż zawarła z powodem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, którą wypowiedziała pisemnie ale nie posiada żadnego dowodu na tę okoliczność, ponieważ wypowiedzenie przesłała priorytetem bez zwrotnego potwierdzenia odbioru i dlatego też nie uznaje powództwa. Pozwana nie potrafiła powiedzieć czy powód świadczył jej przez okres od kwietnia 2017 roku do sierpnia 2017 roku usługi telekomunikacyjne, ponieważ odłączyła z sieci aparaty telefoniczne, a korespondencję kierowaną przez powoda wyrzucała nie otworzywszy jej ponieważ była przekonana, iż nie łączy ją z powodem żaden węzeł obligacyjny. Pozwana oświadczyła, że przed Sądem Rejonowym w Człuchowie toczyła się sprawa w której zasądzono na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. roszczenie z faktur VAT wcześniejszych od tych objętych przedmiotowym pozewem.

Pozwana zeznała, iż chorowała na schorzenie o podłożu psychicznym, rozpoznano u niej chorobę afektywną dwubiegunową. Ponadto stwierdziła, iż ma wiele zobowiązań, które łącznie wynoszą około 100.000,00 zł. Pozwana ma również zajęcia komornicze. Utrzymuje się jedynie z zasiłku z ZUS.

/wyjaśnienia pozwanej na rozprawie w dniu 18 grudnia 2017 roku w okresie od 00:07:15 do 00:30:54 – porównaj protokół k. 57-58./

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia z tytułu niezapłaconych faktur Vat wystawionych za świadczone usługi telekomunikacyjne na łączną kwotę 226,50 zł wraz z skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w łącznej wysokości 10,47 zł.

Przedmiotowe powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pozwana przyznała, że zawarła umowę na świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A. z siedzibą w W. na którą powoływał się powód oraz, że nie wywiązała się z warunków tej umowy nie zapłaciwszy faktur Vat wystawionych przez powoda. Pozwana twierdziła, iż wypowiedziała pisemnie w/w umowę, ale nie posiada żadnego dowodu na tę okoliczność, ponieważ wypowiedzenie przesłała priorytetem bez zwrotnego potwierdzenia odbioru. W związku z powyższym nie uznaje roszczenia powoda w całości ponieważ jej zdaniem umowa została skutecznie wypowiedziana. Reasumując Sąd nie może wywodzić skutków wynikających z dyspozycji art. 213 k.p.c.

Pozwana nie kwestionowała dokumentów przedłożonych do akt sprawy przez powoda, stąd Sąd może wywodzić skutki wynikające z dyspozycji art. 229 k.p.c. art. 230 k.p.c.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Jak wynika z powyższego kwestię ciężaru dowodu (onus probandi) reguluje art. 6 k.c. i 232 k.p.c. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Ciężar dowodu jest ważnym elementem systemu ciężarów procesowych. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego. Obok ciężaru dowodu strony obciąża także wymaganie przytoczenia okoliczności faktycznych.

W doktrynie powszechnie wyróżnia się ciężar dowodu w znaczeniu formalnym oraz w znaczeniu materialnym. Ciężar dowodu w znaczeniu formalnym (subiektywnym) określa, która ze stron ma przedstawić lub wskazać środki dowodowe na poparcie twierdzeń o faktach. W ograniczonym zakresie środki dowodowe mogą być poszukiwane także przez sąd. Ciężar dowodu w znaczeniu materialnym (obiektywnym), zwany także ciężarem ustalenia, odnosi się do ustalenia, jakie skutki dla praw i obowiązków stron procesu pociąga za sobą nieudowodnienie twierdzeń przez nich sformułowanych. Konsekwencje procesowe ponosi strona, na której zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu.

Obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. W konsekwencji więc strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Natomiast Sąd zobowiązany jest wówczas wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów, przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W niniejszej sprawie, ciężar żądań pozwu spoczywał na stronie powodowej, która w świetle przedstawionych dowodów, zwłaszcza łączącej strony umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych, regulaminu świadczenia usług (...), faktur Vat nr: FW_ (...) z dnia 14 kwietnia 2016 roku, FW_ (...) z dnia 13 maja 2016 roku, FW_ (...) z dnia 14 czerwca 2016 roku, FW_ (...) z dnia 11 lipca 2016 roku, FW_ (...) z dnia 9 sierpnia 2016 roku oraz oświadczenia o rozwiązaniu umowy z dnia 30 stycznia 2017 roku, w pełni sprostala temu obowiązkowi, bowiem odwołała się do umowy łączącej strony i przedstawiła dowody, na podstawie których strony dotychczas dokonywały rozliczeń. Pozwana nie kwestionowała autentyczności umowy ani żadnych innych dokumentów, załączonych do pozwu. Przyznała także, że podpisała umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z firmą (...) S.A. z siedzibą w W., ale ją wypowiedziała, jednakże nie wskazała kiedy oraz stwierdziła, iż nie jest w stanie tego faktu udowodnić ponieważ nie wysłała swojego oświadczenia o rozwiązaniu umowy za zwrotnym potwierdzeniem odbioru tylko zwykłym listem. W istocie zatem na pozwanego, który zakwestionował istnienie roszczenia, przeszedł ciężar udowodnienia słuszności tych zarzutów.

Powód umożliwił pozwanej korzystanie z usług telekomunikacyjnych dostarczając sygnał telefoniczny na stację abonencką nr (...), a odłączenie aparatu telefonicznego z sieci nie zwalniało pozwanej od zapłaty wynagrodzenia powodowi za świadczone usługi.

W tej sytuacji, skoro wskutek podniesienia twierdzeń przeciwnych, ciężar udowodnienia faktów, z których pozwana chciała wywodzić skutki prawne, przeszedł na jej stronę, winna on podjąć inicjatywę dowodową. Tymczasem pozwana sama stwierdziła, iż nie jest w stanie udowodnić faktu wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, ponieważ nie dysponuje takim dokumentem, a tym samym nie może wykazać brak istnienia podstaw do żądania zapłaty. W konsekwencji niepodjęcie jakiegokolwiek aktywności w postępowaniu dowodowym musiało doprowadzić do uznania przez Sąd Rejonowy, że twierdzenia strony pozwanej nie zostały przez nią udowodnione.

Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego zmienionych ustawą z 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego. (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających

do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). (wyrok SN z dnia 17 grudnia 2017 roku sygn.. I CKU 45/96)

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu zasadnym było uznać roszczenie w całości.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu.

Sąd odstąpił od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd uwzględniając stan rodzinny i majątkowy pozwanej, odstąpił od obciążenia jej kosztami procesu.